

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobce: **R.**, narozený X
státní příslušník X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2026, č. j. CPR-2277-6/ČJ-2026-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „Krajské ředitelství policie“) ze dne 22. 12. 2025, č. j. KRPA-397189-16/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Krajské ředitelství policie podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, na 1 rok od vycestování, k němuž byla žalobci stanovena doba v trvání 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Krajské ředitelství policie uvedlo, že řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce bylo zastaveno dne 7. 4. 2025 s nabytím právní moci dne 6. 6. 2025, a proto stanovilo dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky od 7. 6. 2025 do 22. 12. 2025, kdy byl neoprávněný pobyt žalobce zjištěn při pobytové kontrole.
3. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce argumentoval tím, že základním předpokladem rozhodnutí o správním vyhoštění je precizní vymezení doby neoprávněného pobytu. Žalobci byl pobyt na území ukončen dne 5. 6. 2025, takže s ohledem na požadavky plynoucí z § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není možné za počátek protiprávního stavu považovat den 7. 6. 2025. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, zda byl ze strany ministerstva vnitra vydán výjezdní příkaz z moci úřední, avšak i pokud by tomu tak nebylo, je praxí správního orgánu zohlednit v případě nelegálně pobývajícího cizince 30denní lhůtu pro vycestování. Z tohoto důvodu je podle žalobce prvostupňové rozhodnutí nesprávné a nepřezkoumatelné.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dal žalovaný žalobci za pravdu v tom, že v prvostupňovém rozhodnutí byl nesprávně stanoven počátek doby neoprávněného pobytu žalobce. Zrekapituloval, že usnesení o zastavení řízení o prodloužení zaměstnanecké karty bylo žalobci doručeno veřejnou vyhláškou dne 5. 6. 2025 a téhož dne nabylo právní moci. K tomuto datu byl žalobci ukončen i dlouhodobý pobyt na území České republiky; počátek jeho neoprávněného pobytu je tedy od 6. 6. 2025 a nikoliv od 7. 6. 2025, jak uvedlo Krajské ředitelství policie v prvostupňovém rozhodnutí. Jedná se ovšem o odchylku jednoho dne, která nemá žádný vliv na právní posouzení věci. Žalobce se měl po zániku oprávnění k pobytu v přiměřené době dostavit ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace (k vydání výjezdního příkazu), což neučinil. Výjezdní příkaz není institutem, který by vznikl automaticky ze zákona. Podmínky jeho vydání vyplývají zejména z § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je cizinec povinen se k jeho vydání dostavit neprodleně, nejpozději ve lhůtě 30 dní. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce o zastavení řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nevěděl, k vydání výjezdního příkazu se ani nemohl dostavit. Z provedené lustrace správního orgánu I. stupně před zahájením řízení vyplývá, že žalobci žádný výjezdní příkaz vydán nebyl, což dokládá i kopie jeho cestovního dokladu. Nelze přisvědčit námitce, že doba neoprávněného pobytu cizince měla začít plynout až po uplynutí hypotetické třicetidenní lhůty odpovídající maximální délce výjezdního příkazu, neboť výjezdní příkaz žalobci vydán nebyl. Žalovaný proto uložené správní vyhoštění s dobou v délce 1 roku, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, považuje za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující nápravě vzniklého protiprávního stavu a zároveň za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců.
5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce setrval na názoru, že s ohledem na § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je správní orgán z moci úřední povinen stanovit cizinci lhůtu k vycestování prostřednictvím udělení výjezdního příkazu, přičemž splnění této povinnosti není podmíněno tím, že se cizinec dostaví na pracoviště. Nedostavení se cizince

na pracoviště nezbavuje správní orgán povinnosti udělit cizinci výjezdní příkaz z moci úřední, tj. vždy. Správní orgán v jeho případě nepostupoval dle § 3 správního řádu, když nezjistil, zda takovéto vízum bylo žalobci uděleno či nikoliv. Pokud by ministerstvo vnitra svou povinnost nesplnilo a neučinilo záznam do spisu o udělení výjezdního příkazu, má žalobce za to, že jeho neoprávněný pobyt mohl nastat nejdříve dne 6. 7. 2025. Doba jeho nelegálního pobytu na území by tak byla o měsíc kratší, což by mohlo mít vliv na stanovení výše ukládaného vyhoštění. V této souvislosti žalobce poznamenal, že precizní vymezení doby protiprávního stavu je základním předpokladem zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění vydávaného dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je tudíž nesprávné, neboť vychází z chybných skutkových závěrů a neodpovídá skutečnému stavu věci.

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, podle kterého byl žalobce povinen se k vydání výjezdního příkazu dostavit neprodleně, nejpozději do 30 dnů od zániku pobytového oprávnění. Bez splnění této podmínky není možné výjezdní příkaz vydat. V řízení byly dle mínění žalovaného zjištěny a posouzeny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, a to včetně zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a napadené rozhodnutí je plně souladné se zákonem.
7. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
9. Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců výjezdní příkaz je doklad, který vydá z moci úřední ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po nepřiznání postavení osoby bez státní příslušnosti, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.
10. Podle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců není-li dále stanoveno jinak, doba setrvání cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 30 dnů, dobu setrvání stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, ministerstvo nebo Ministerstvo zahraničních věcí.
11. Podle § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců *cizinec je povinen se pro výjezdní příkaz dostavit bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku skutečnosti uvedené v odstavci 1 nebo 2. Po uplynutí této lhůty se výjezdní příkaz cizinci nevydává* a policie postupuje podle § 50a, 50b nebo 118.
12. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Zákon č. 173/2023 Sb., s účinností od 1. 7. 2023 do § 50 zákona o pobytu cizinců upravujícího výjezdní příkaz nově vložil odst. 8, jenž ukládá cizinci povinnost dostavit se pro výjezdní příkaz bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů ode dne vzniku skutečnosti uvedené v odst. 1 nebo 2 téhož ustanovení zákona. Zároveň výslovně stanovil, že po uplynutí této lhůty se výjezdní příkaz cizinci nevydává. Žalobcova argumentace, že nedostavení se cizince na pracoviště nezabavuje správní orgán povinnosti udělit cizinci vždy z moci úřední výjezdní příkaz, je v přímém rozporu s dikcí zákona, a proto jí nelze přisvědčit.
14. Jak přiléhavě uvedl žalovaný, bylo na žalobci, aby se aktivně zajímal o stav řízení o svém pobytovém oprávnění. Pokud by tak činil, dozvěděl by se o zastavení řízení o prodloužení platnosti své zaměstnanecké karty, se kterým byl spojen zánik jeho pobytového oprávnění na území, a mohl se také následně dostavit k převzetí výjezdního příkazu. Jelikož byl v tomto směru nečinný a pro výjezdní příkaz se nedostavil, v souladu s § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců mu žádný výjezdní příkaz vydán nebyl (podle zákona mu po uplynutí stanovené lhůty již ani vydán být nemohl).
15. Žalobce tedy žádným výjezdním příkazem nedisponoval, což bylo žalovanému samozřejmě z úřední činnosti známo. Neobstojí tedy ani žalobcova argumentace, že správní orgán nepostupoval dle § 3 správního řádu, protože nezjistil, zda takovéto vízum bylo žalobci uděleno či nikoliv. Žalovaný v napadeném rozhodnutí oprávněně vyšel z toho, že žalobci výjezdní příkaz vydán nebyl, o čemž svědčí mj. jeho konstatování, že „z provedené lustrace správního orgánu I. stupně před zahájením řízení vyplývá, že cizinci (rozuměj žalobci) žádný výjezdní příkaz vydán nebyl, což dokládá i kopie jeho cestovního dokladu.“
16. Oprávnění žalobce pobývat na území skončilo dne 5. 6. 2025, kdy nabylo právní moci usnesení o zastavení řízení o prodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty. Počátkem neoprávněného pobytu žalobce byl den následující, tedy 6. 6. 2025. Zanedbatelné pochybení (nadto ve prospěch žalobce) spočívající v tom, že Krajské ředitelství policie označilo za první den jeho neoprávněného pobytu na území až den 7. 6. 2025, napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
17. Vzhledem k nevydání výjezdního příkazu nemohl být (neexistující) výjezdní příkaz zohledněn při stanovení doby žalobcova neoprávněného pobytu na území. Řečeno jinými slovy, protože žalobci výjezdní příkaz vydán nebyl, nelze vejít na jeho argumentaci, že byl na území oprávněn pobývat po dobu dalších 30 dnů (myšleno zřejmě 30 dnů ode dne 6. 6. 2025), což je podle § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců maximální doba setrvání cizince na území na výjezdní příkaz, a že doba jeho nelegálního pobytu na území tak měla být o měsíc kratší.
18. Soud pro úplnost uvádí, že již v rozsudku ze dne 8. 9. 2025, č. j. 13 A 32/2025 - 17 posuzoval právně obdobnou věc jiného cizince a dospěl ke shodnému závěru, když dovodil, že „(v)zhledem k tomu, že žalobce se k vydání výjezdního příkazu nedostavil, ani to netvrdil, tak není v posuzovaném případě pochybnost o tom, že povinnost vydat výjezdní příkaz zanikla. Pokud tedy správní orgán neměl povinnost výjezdní příkaz vydat, tak nebyl povinen ani zohlednit maximální lhůtu, kterou je možné stanovit výjezdním příkazem. Rovněž nelze mít za to, že bylo možné považovat za legální pobyt žalobce ve lhůtě dle ust. § 50 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, a to v situaci, kdy se žalobce ke správnímu orgánu vůbec nedostavil.“ V témže rozsudku soud konstatoval, že „správní orgán nejedná v rozporu se zákonem, pokud cizinci výjezdní

příkaz nevystaví za situace, kdy se tento ke správnímu orgánu za tímto účelem nedostaví. Tato doba tak již nemůže být přičtena ku prospěchu žalobce.“

19. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez jednání.
20. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu